

ΓΟΝΕΙΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ: Η ΔΙΑΣΩΣΗ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ.

*Τοῦ κ. Δημητρίου Καραγιάννη, Παιδοψυχιάτρου,
Θεραπευτῆ Οἰκογένειας*

Στη διάσπαση του πυρήνα
του έρωτα, ο Θεός.
Μ. Πασιαρδῆς

Ἡ γέννηση ενός παιδιοῦ, ἡ δημιουργία δηλαδή ενός νέου ἀνθρώπου, ἀποτελεῖ μιά συνταρακτική ὑπαρξιακή ἐπανάσταση. Οἱ νέοι ἄνθρωποι, πού μέχρι τότε εἶχαν εὐθύνη μόνο γιά τόν ἑαυτό τους, νιώθουν νά συνταράσσονται, καθώς καλοῦνται νά ἀλλάξουν τήν πορεία τους καί νά ἀνακαλύψουν τήν ιδιότητα τοῦ γονιοῦ. Ἡ νέα πραγματικότητα ἀπαιτεῖ τό ἀνοιγμα τῆς δυαδικότητας τοῦ ζευγαριοῦ πρὸς τό νέο μέλος καί ὀδηγεῖ στή συνειδητοποίηση ὅτι ποτέ πλέον ἡ ζωὴ δέν θά εἶναι ἴδια γί' αὐτούς.

Οἱ νέοι γονεῖς, ἀντιμέτωποι μέ τό βρέφος τους, ἀναζητοῦν τούς τρόπους πού θά ἐπιτρέψουν τήν ἐπικοινωνία μαζί του. Προσπαθώντας νά νοιαστοῦν τό παιδί τους, ἀνατρέχουν στά παιδικά τους βιώματα καί ἀνασύρουν ἀπό τίς ἀναμνήσεις τους εἰκόνες καί συμπεριφορές πού νιώθουν ὅτι τούς στήριξαν ἢ προσπαθοῦν νά ἀποφύγουν συμπεριφορές πού τίς βίωσαν ὡς τραυματικές.

Ἐπιδιώκοντας νά ἐντάξουν τό βρέφος στόν οἰκεῖο τους χῶρο, ἀνακαλύπτουν ὁμοιότητες πραγματικές ἢ φαντασιωτικές μέ αὐτούς ἢ μέ συγγενικά τους πρόσωπα. Συνήθως οἱ ταυτίσεις αὐτές εἶναι πρὸς ὄφελος τοῦ παιδιοῦ, ὅπως καί στά παραμύθια πού οἱ μοῖρες χαρίζουν τίς εὐχές τους στά νεογέννητα βρέφη. Κάποτε οἱ προβλέψεις γίνονται ἀκραιές, ὅπως ὅτι αὐτό τό μωρό θά καταστεῖ ὁ ἐνσαρκωτῆς κάθε ιδεώδους τῶν γονιῶν του.

Τό βρέφος ὅμως δέν ἀναγνωρίζει τίς ἀνασφάλειες τῶν γονιῶν του, οὔτε τούς προσφέρει περίοδο χάριτος γιά προσαρμογὴ στήν ἔλευσή του. Αὐτό τό τόσο γλυκό καί τόσο ἀδύναμο πλάσμα, εἶναι ταυτόχρονα καί τόσο ἀπαιτητικό στίς ἀνάγκες του πού δέν ἐπιτρέπουν καμιά ἀναβολή καί ἀπαιτοῦν τήν ἄμεση κάλυψή τους, μὴν ἀναγνωρίζοντας τίς ὅποιες δυσκολίες μπορεῖ νά ἀντιμετωπίζουν οἱ γονεῖς του.

Οἱ φόβοι τῶν γονιῶν ὅτι δέ θά μπορέσουν νά ἀνταπεξέλθουν στίς ἀπαιτούμενες φροντίδες τοῦ μωροῦ τους προβάλλονται στό νεογνό πού θεωρεῖται ὡς δύσκολο ἢ ὡς ιδιότροπο. Δέν εἶναι λιγοστές οἱ περιπτώσεις πού τό νεογέννητο μέσα ἀπό ἀπαξιωτικές ταυτίσεις ξυπνᾷ φοβίες, ἀγωνίες καί ἐπιφυλάξεις, καθώς ταυτίζεται μέ κάποιο μέλος τῆς εὐρύτερης οἰκογένειας πού δέν χαίρει καί τῆς καλύτερης ἐκτίμησης. Εἶναι τότε πού κάποιοι γονεῖς ἀναζωπυρώνουν τίς ἀμφιβολίες τους γιά τίς

ικανότητές τους, όπως και τις αμφιθυμίες τους για τη γέννηση του παιδιού.

Οι εξιδανικευμένες αναφορές στο μητρικό φίλτρο και στη μητρική αγάπη πολλές φορές έχουν ενοχοποιητική δράση στις νέες μητέρες που νιώθουν ανεπαρκείς στις ατελείωτες απαιτήσεις των βρεφών τους, αδύναμες να αποκωδικοποιήσουν τό κλάμα τους ή να αντέξουν τη σωματική εξάντληση από την άυπνία ή τη συχνά συνυπάρχουσα σωματική τους κακουχία.

Στό παρελθόν ή σχέση μητέρας – παιδιού είχε υπερτονιστεί. Η λογοτεχνία είχε επικεντρωθεί στην υπέροχη πράγματι αυτή σχέση, ενώ αντίθετα ο ρόλος του πατέρα είχε υποτιμηθεί.

Η σχέση μητέρας – παιδιού ξεκινά ως συγκύτιο, μιά σχέση δηλαδή απόλυτης εξάρτησης, αφού η επιβίωση του έμβριου και αργότερα του νεογνού είναι απόλυτα συνδεδεμένη με τη μητέρα του. Όμως η σχέση αυτή, ή τόσο σημαντική, αν οδηγήσει στον αποκλεισμό του πατέρα, θα καταστεί τελικά ευάλωτη. Αν ο πατέρας αδιαφορήσει ή παραγκωνιστεί ως περιττός κινδυνεύει να χαθεί ή πολύτιμη συνεισφορά του στη φυσιολογική ανάπτυξη του παιδιού.

Είναι απόλυτα αποδεκτό από όλους τους ειδικούς ότι η πατρότητα απονέμεται από τη μητέρα. Είναι η μητέρα που επιτρέπει την προσέγγιση του παιδιού με τον πατέρα του. Δηλαδή η ποιότητα της σχέσης του άνδρα με τη γυναίκα του είναι ο καθοριστικός παράγων για την ποιότητα της σχέσης πατέρα – παιδιού.

Ο πατέρας συμβάλλει διττά. Στην πρώτη φάση στέκεται αρωγός προς τη γυναίκα του και τη φροντίζει σωματικά, μά και ψυχολογικά. Στη συνέχεια είναι αυτός που θα καλέσει τη γυναίκα του να επανέλθει στην πραγματικότητα, την πέρα από τη φροντίδα του βρέφους. Θα την προσκαλέσει με την αγάπη που θα της προσφέρει και όχι με την κάλυψη των αναγκών του που θα της απαιτήσει. Διαφορετικά ή συντροφική σχέση οδηγείται στην αποξένωση, καθώς η γυναίκα απομακρύνεται συναισθηματικά από τον άντρα της.

Είναι τότε που κάποιες γυναίκες οδηγούνται στην αγκίστρωση από τα παιδιά τους, όχι βέβαια για τις ανάγκες των παιδιών, αλλά για την κάλυψη της μοναξιάς που έχει προκύψει από την απομάκρυνση των συντρόφων.

Δέν είναι λίγες οι περιπτώσεις που αυτή η αίσθηση ανεπάρκειας οδηγεί κάποιες νέες μητέρες σε ακραίες ψυχολογικές καταστάσεις. Ως ψυχίατροι, καλούμαστε να αντιμετωπίσουμε συχνές περιπτώσεις κατάθλιψης στην λοχεία. Είναι οι περιπτώσεις εκείνες που η γυναίκα, μετά τη γέννηση του παιδιού, νιώθει ανεπαρκής και αδύναμη να καλύψει τό μητρικό της ρόλο. Νιώθει καταβεβλημένη και θεωρεί ότι δέ δύναται να αγαπήσει τό μωρό της, οδηγούμενη σ' απόγνωση. Κάποιοι πνευματικοί σύμβουλοι είναι πιθανόν να μὴν αντιλαμβάνονται τη σοβαρότητα της

κατάστασης και νά ένοχοποιούν άφόρητα τίς μητέρες, θεωρώντας ότι μέ αυτό τόν τρόπο θά τίς όδηγήσουν νά αναλάβουν τό μητρικό ρόλο τους.

Ένας ειδικός πού δέ μένει μόνο στά συμπτώματα και στή φαρμακευτική καταστολή τους, αλλά αναζητᾶ τή δυναμική τῶν φαινομένων, θά ανακαλύψει μιᾶ έντονη δυσλειτουργία στή συντροφική σχέση πού συνίσταται στήν άδυναμία συναισθηματικῆς κάλυψης τῆς γυναίκας από τόν άνδρα της. Ο άνδρας πού πίεζε για τή γέννηση ενός παιδιοῦ, εἶναι συναισθηματικά άπών όταν αυτή πραγματοποιεῖται. Άπασχολημένος μέ τίς δικές του δραστηριότητες και επικριτικός πρὸς τίς «εὐαισθησίες» τῆς γυναίκας του, πού τίς θεωρεῖ ὡς άκατανόητες παραξενιές.

Θυμάμαι τή νέα μητέρα πού ένιωθε συντετριμμένη, γιατί ἔβριζε τήν Παναγία, αντί νά τήν επικαλεῖται για νά τή στηρίξει στό μητρικό της ρόλο. Η έρευνα ὁμως τῶν γεγονότων απέδειξε ότι ο άνδρας της, ένας παθολογικά θρησκευόμενος άνθρωπος, πού αναρωτιόταν για καιρό αν θά γίνει μοναχός ἢ ἔγγαμος, τήν περίοδο πού αυτή γεννοῦσε, δεύτερη μέρα τῶν Χριστουγέννων, ἔλειπε στό Άγιο Όρος, στόν κῆπο τῆς Παναγίας, ὅπως συνήθιζε νά κάνει όλα τά προηγούμενα Χριστούγεννα, ἔγκαταλείποντας τή σύζυγό του...

Όταν ένα ζευγάρι, ζώντας τήν αγάπη του, αποφασίζει νά δημιουργήσει ένα παιδί, τότε αγκαλιάζει τό νεογνό και τό αναδεικνύει σέ ανθρώπινη ύπαρξη. Ταυτόχρονα ἢ σχέση του ζευγαριοῦ μεταπλάθεται από τήν υπέρβαση και ὀδηγεῖται σέ μιᾶ ἄλλη, πιό σύμπλοκη, πιό απαιτητική, μά και πιό μαγευτική ἀλληλαντίδραση.

Όταν ὁμως τό ζευγάρι δέν ἔχει ἐπιτύχει μιᾶ λειτουργική σχέση και αποφασίζει νά ἀποκτήσει ένα παιδί για νά καλύψει τά κενά τῆς σχέσης, τότε θά ἐμπλέξει τό παιδί στή συζυγική διαμάχη.

Η ανατροφή ενός παιδιοῦ προσφέρεται ὡς άένανος πηγή συγκρούσεων ανάμεσα στό ζευγάρι πού δέν ἔχει βρεῖ κώδικα ἐπίλυσης τῶν διαφορῶν του. Από τίς πρῶτες στιγμές τῆς ανατροφῆς πού ἀφοροῦν τό φαγητό, τόν ύπνο ἢ τήν καθαριότητα, μέχρι ἀργότερα τή φύλαξή του στόν παιδικό σταθμό ἢ τούς παππούδες, τό σχολεῖο, τό διάβασμα, τόν ἐλεύθερο χρόνο, τίς παρέες, τή σεξουαλικότητα και τήν αὐτονόμηση, δίνονται ἀτέλειωτες ἀφορμές για συγκρούσεις. Ο κάθε γονιός κινδυνεύει νά μονοπωλεῖ τήν ὀρθότητα τῆς ἐπιβαλλόμενης στάσης και συμπεριφορᾶς και τείνει νά άκυρώνει τόν ἄλλο.

Η γέννηση ενός παιδιοῦ δίχως προϋποθέσεις λειτουργικότητας μεταξύ τοῦ ζευγαριοῦ ἐπισφραγίζει τή διένεξη τοῦ ζευγαριοῦ στό διηνεκές. Αποτέλεσμα, ἢ δημιουργία παιδοκεντρικῶν οικογενειῶν και ἢ ἐξαφάνιση τοῦ ζευγαριοῦ τῶν συντρόφων μέ τή μετάλλαξή τους σέ γονεῖς μόνο.

Η Οικολογία ἔχει ἀσχοληθεῖ μέ τό φαινόμενο τῆς μονοκαλλιέργειας. Εκεί, δηλαδή, πού σέ μιᾶ ὀλόκληρη περιοχῇ καλλιεργεῖται ένα μόνο εἶδος.

Βραχύχρονα αποδίδει μεγαλύτερες αποδόσεις με λιγότερο κόπο και έξοδα. Όμως, έχει παρατηρηθεί ότι σε μακρόχρονη βάση ή καλλιέργεια απειλείται με καταστροφικά αποτελέσματα, καθώς εγκαθίσταται ένα ευθραυστο σύστημα, πού ισορροπεί σε όριακό σημείο. Τό εξωτερικό περιβάλλον γίνεται απειλητικό και ή καλλιέργεια απαιτεί έντονότερη τεχνητή τροφοδοσία πού τελικά συνεπάγεται ύψηλότερο κόστος και μεγαλύτερους κινδύνους.

Κάτι ανάλογο γίνεται και σε ένα σημαντικό αριθμό οικογενειών πού αντιμετώπιζουμε στην Παιδοψυχιατρική, οί όποιες έχουν παιδοκεντρική κατεύθυνση.

Στίς οικογένειες αυτές, τό ζευγάρι έχει σβήσει και στή θέση του υπάρχουν μόνο γονείς. Γονείς πού έχουν, έκούσια ή άκούσια, στερηθεί από άλλες πηγές ίκανοποίησης και έχουν στραφεί αποκλειστικά σε μία μονοκαλλιέργεια, στά παιδιά τους, περιμένοντας από αυτά, ούτε λίγο ούτε πολύ, τά πάντα, έπειδή θεωρούν ότι τούς έχουν προσφέρει τά πάντα.

Έπόμενο είναι, δυστυχώς, τά συμπτώματα σ' αυτές τίς οικογένειες νά εμφανίζονται στό παιδί, πού έχει έπωμισθεί έναν άφύσικο ρόλο.

Οί παππούδες, πού ύπηρεξαν γονείς μόνο στά πλαίσια μίας παιδοκεντρικής οικογένειας, δυσκολεύονται νά ανακαλύψουν νέες έκφράσεις δημιουργικότητας και έπομένως σπρώχνουν άνυπόμονα τό νέο ζευγάρι νά αποκτήσει παιδί, ώστε νά ξαναβρουν οί ίδιοι τή δική τους ισορροπία και νά καταστούν εκ νέου χρήσιμοι. Τά νέα ζευγάρια πού θά υποχωρήσουν σε τέτοιες πιέσεις θά παγιωθούν στην άνώριμη στάση, καθώς βολευόμενοι στίς προσφορές των παππούδων, θά ίσοπεδώσουν τίς δικές τους δημιουργικές ικανότητες.

Οί πολυμελείς οικογένειες αποτελούν μιάν εύλογημένη κατάσταση, άφου ό καρπός είναι πολός. Η ώρίμανση όμως του καρπού και ή ποιότητά του είναι άμεσα συνδεδεμένες με τήν ύγεια του δέντρου. Στην οικογένεια, τό δέντρο πού παράγει τόν καρπό είναι ή συντροφική - συζυγική σχέση. Έπομένως είναι σημαντικό νά φροντίζεται επί πλέον ή συζυγική σχέση στίς πολύτεκνες οικογένειες. Είναι σημαντικό νά αυξάνει ή ενεργειακή δυνατότητα των συζύγων - γονιών, ώστε ή έξάντληση και ή κόπωση νά μήν αποτελούν τά κύρια χαρακτηριστικά των γονιών, ούτε ή έλλειψη και ή μιζέρια ή κύρια αίσθηση των παιδιών.

Πρόσφατα συνεργάστηκα, στά πλαίσια μιās οικογενειακής θεραπευτικής συνεδρίας, με ένα ζευγάρι με τέσσερα παιδιά, τά όποια είχαν γεννηθεί στά πλαίσια μιās ψευδεπίγραφης ύπακοης. Έπρόκειτο για δύο θρησκευόμενους νέους άνθρώπους πού βρίσκονταν σε συνεχή διαμάχη για τό ποιός κουράζεται περισσότερο. Παράλληλα τά παιδιά τους, συναισθηματικά έγκαταλειμμένα, έκαναν άφόρητη φασαρία. Τούς ρώτησα για τό πώς φαντάζονται ότι ζουν οί άνθρωποι πού δέ βρίσκονται στόν χώρο τής Έκκλησίας. Μού εξέφρασαν τήν βεβαιότητα ότι οί εκτός ζουν καλύτερα, άφου δέν είναι υποχρεωμένοι νά υπόκεινται σε κανόνες τής Έκκλησίας. Αυτό ίσχυε γι' αυτούς, γιατί ή άρετή δέν ήταν καρπός τής

ἐλεύθερης ἐπιθυμίας καί τῆς συνεπαγόμενης ἄσκησης, ἀλλά ἀντιστοιχοῦσε σέ συμμόρφωση μέ ἠθικούς κανόνες πού καταγράφονταν ὡς περιορισμοί.

Βασική διαπίστωση τῆς ἐργασίας μέ ζευγάρια ἀποτελεῖ ὅτι μιά συχνή αἰτία προβλημάτων εἶναι ἡ ἐμπλοκή τρίτων στή συντροφική σχέση.

Οἱ τριγωνοποιήσεις πού δημιουργοῦνται εἶναι πάντα ὀδυνηρές, ἀφοῦ ἐνῶ ἀρχικά σκοπεύουν νά ἐξομαλύνουν τίς ἐντάσεις μέσα στό ζευγάρι, τελικά ὀδηγοῦν σέ νέες πιό ὀδυνηρές ἐμπλοκές.

Οἱ τριγωνοποιήσεις σέ καταστάσεις ἐξωσυζυγικῆς σχέσης εἶναι εὐκόλα ἀναγνωρίσιμες. Ὅμως οἱ τριγωνοποιήσεις μέσα στό εὐρύτερο οἰκογενειακό σύστημα μέ τούς γονεῖς, τά παιδιά, τούς φίλους ἢ τούς πνευματικούς συμβούλους δέν εἶναι πάντα ἐγκαιρα ἀντιληπτές.

Οἱ πνευματικοί σύμβουλοι, πού πιέζουν τό νέο ζευγάρι γιά τή γέννηση ἐνός παιδιοῦ, θά πρέπει νά ἀναρωτηθοῦν ἂν ἀναφέρονται πράγματι στήν πνευματική πορεία τοῦ ζευγαριοῦ ἢ ἂν ἐμπλέκονται ἔμμεσα γιά δικούς τούς προσωπικούς λόγους, δίχως νά τό ἀναγνωρίζουν.

Ἕνας σύμβουλος πού ἡ πνευματικότητά του περιορίζεται στή διατύπωση κινδύνων ἠθικῆς συμπεριφορᾶς, ἀνησυχεῖ ἐμπρός στήν ἐλευθερία τῶν νέων καί ἄθελά του εὐνοεῖ τήν ὑπαρξη προβλημάτων, ὥστε νά δύναται νά συνεισφέρει στήν ἐπίλυσή τους.

Ἕνας ὄριμος πνευματικός, πού ἔχει βιώσει προσωπική σχέση μέ τό Θεό, σέβεται καί νιώθει δέος ἐμπρός στήν ἐρωτική σχέση τοῦ ζευγαριοῦ καί δέν ἐπιθυμεῖ νά γνωρίζει λεπτομέρειες. Χαίρεται νά βλέπει χαρούμενα βλέμματα καί μυστικούς κώδικες ἐπικοινωνίας μέσα στό ζευγάρι καί δέν κάνει τό λάθος νά ἐμπλακεῖ.

Ἕνας ὄριμος πνευματικός, πού ἔχει βιώσει προσωπική σχέση μέ τό Θεό, γνωρίζει ἀπό τήν προσωπική του πορεία τίς ἀφόρητες στιγμές πού ἔνιωσε τήν ἀδυναμία του νά τόν πλημμυρίζει καί ἔτσι γνωρίζει νά ἐμφυχώνει τούς συντρόφους στίς δικές τους ἀνεπάρκειες.

Ἕνας ὄριμος πνευματικός, πού ἔχει βιώσει προσωπική σχέση μέ τό Θεό, γνωρίζει νά διαλύει τήν ὑποτίμηση τῆς καθημερινότητας, καθῶς τήν ἀντιλαμβάνεται ὡς τό καμίνι πού καίει κάθε ἐπιφανειακή ἀρετή.

Ἕνας ὄριμος πνευματικός, πού ἔχει βιώσει προσωπική σχέση μέ τό Θεό, ὑποδεικνύει τίς ὁδούς πού τό ζευγάρι θά ἀκολουθήσει γιά νά ἀποφύγει τόν ἐγκλεισμό του στά πλαίσια μιᾶς ἀσφυκτικῆς δυαδικότητας, πού δέ γνωρίζει νά μοιράζεται τήν ἀγάπη μέ τούς ἄλλους.

Ἕνας ὄριμος πνευματικός πού ἔχει βιώσει προσωπική σχέση μέ τό Θεό, εὐνοεῖ τή διασφάλιση τῆς τρυφερότητας στό διάβα τοῦ χρόνου, πέρα ἀπό τίς σκληρίες πού κινδυνεύουν νά ἀπλώνονται στήν ὑπαρξη καί νά τήν κατατροῶγουν σάν ἄλλου εἶδους καρκίνος.

Ένας ώριμος πνευματικός, πού έχει βιώσει προσωπική σχέση με τό Θεό, γνωρίζει όχι μόνο νά μήν ύποτιμᾶ τή συζυγία, ἀλλά νά τήν ἀναγνωρίζει ὡς τό στάδιο πού δοκιμάζεται ἡ αὐθεντική ἀνδρεία τῆς πνευματικότητας

Ἡ ταύτιση τῆς τεκνογονίας μέ τήν ἐρωτική σχέση τοῦ ζευγαριοῦ βασίζεται σέ μιά ἀρχαϊκή ἀδιαφοροποίητη ἀντίληψη τόσο τῆς ἐρωτικῆς ἐπιθυμίας, ὅσο καί τῆς ἀνθρώπινης ὑπόστασης.

Ἡ διαστρεβλωτική αὐτή ἀντίληψη θεωρεῖ ὅτι δηθεν ἡ ἐρωτική σχέση δικαιολογεῖται καί ἐπιτρέπεται μόνο γιά τήν ἐπίτευξη τεκνογονίας.

Ἡ διαστρεβλωτική αὐτή ἀντίληψη, πού ἀντιλαμβάνεται τόν ἔρωτα μόνο μέ ὄρους πορνείας, φτάνει νά θεωρεῖ τήν ἀπουσία τῆς ἐρωτικῆς σχέσης δηθεν ὡς κατάκτηση.

Ἡ διαστρεβλωτική αὐτή ἀντίληψη ὑποτιμᾶ τήν ἀξία καί τή σημασία τῆς σεξουαλικότητας, ἀφοῦ τήν ἀντιλαμβάνονται ἀποκλεισμένη ἀπό τήν ἱερότητα τῆς λειτουργίας της.

Ἡ διαστρεβλωτική αὐτή ἀντίληψη «ἐπιτρέπει» τή σεξουαλικότητα μέσα στό ζευγάρι, ἀφοῦ «ἂν τή στερηθοῦν κάποιοι ἀδύναμοι μπορεῖ νά ὀδηγηθοῦν σέ κάτι χειρότερο...» καί δέν εἶναι ἱκανή νά διανοηθεῖ τίς δυνατότητες πού προσφέρει ἡ σεξουαλικότητα στή συνολική πορεία τοῦ ζευγαριοῦ.

Ἡ ἐρωτική σχέση τῶν συντρόφων δέν ἀποτελεῖ ἀπλῶς μιά διέξοδο στίς σεξουαλικές ἀνάγκες, ἀλλά προσφέρει τή δυνατότητα ἐπούλωσης τῆς φθορᾶς πού ἐπιφέρει ἡ καθημερινότητα στή συζυγική σχέση.

Ἡ συνειδητοποίηση τῆς ἀτομικῆς ἀνεπάρκειας, τό πλησίασμα τοῦ ἄλλου μέ τήν ἀπαιτούμενη συγκατάθεσή του, ἡ δυναμική τῆς τρυφερότητας πού ἀναπτύσσεται, ἡ παύση τῆς ἐνασχόλησης ἔστω καί γιά λίγο μέ τά προβλήματα ἐπιβίωσης, ἡ αἴσθησις τῆς ὑπέρβασης τοῦ χωροχρόνου, ἡ δυναμική τῆς ἔκρηξης εὐχαρίστησης πού σοῦ χαρίζεται, ἀποτελοῦν κάποιες ἀπό τίς συνιστώσες πού καθιστοῦν τήν ἐρωτική συνένωση τῶν συντρόφων θεῖο δῶρο.

Πολλαπλές ἔρευνες, πού διερευνοῦν τούς οικογενειακούς παράγοντες πού σχετίζονται μέ τή συναισθηματική υἰγεία, ἔχουν βρεῖ ὅτι ἡ ἀξανάομενη σεξουαλική ἱκανοποίηση τῶν γονέων κατά τή διάρκεια τοῦ γάμου σχετίζεται μέ τήν ψυχική υἰγεία τῶν παιδιῶν. Ἐπιπλέον ὅτι ἡ ὑπαρξη μιᾶς ζεστῆς, ἀγαπητικῆς καί ὑποστηρικτικῆς σχέσης ἀνάμεσα στό ζευγάρι φαίνεται ὅτι ἀποτελεῖ βασικό σημαντικό παράγοντα.

Στίς μέρες μας ἡ πραγματοποίηση τῆς ἐρωτικῆς σχέσης μόνο γιά τεκνοποιία δέν ἀφορᾶ τίς πνευματικές γυναῖκες, ἀλλά ἐκεῖνες τίς γυναῖκες πού νιώθουν τόσο αὐτάρκειες μέ τήν καριέρα τους, πού εἶναι οὐσιαστικά ἄφυλες, ἀσεξουαλικές, καί πού στό παραπέντε τῆς ἐμμηνοπαύσεως ἀποφασίζουν νά κάνουν ἕνα παιδί καί γι' αὐτό καί μόνο συνευρίσκονται μέ κάποιον ἄνδρα...

Οί σύγχρονες τεχνολογίες πού ἐπιτρέπουν τήν ἐπίτευξη γέννησης παιδιοῦ δίχως τήν ἀπαιτούμενη ἐρωτική συνένδεση τοῦ ζευγαριοῦ θέτουν τό ἐρώτημα ὡς πρός τήν ὄντότητα τῆς ἐρωτικῆς σχέσης τοῦ ζευγαριοῦ. Ἡ μηχανιστική μεταφορά γενετικοῦ ὕλικου καί ἡ ἐπίτευξη ἐγκυμοσύνης δίχως τήν ἐρωτική συνένδεση θέτει τό ἐρώτημα ἂν αὐτό ἀποτελεῖ τό τέλος τῆς ἐρωτικῆς σχέσης τῶν συντρόφων ἢ ἂν ἀναδεικνύει τόν ἀστεῖρευτο πλοῦτο τῆς ἐρωτικῆς ἐπιθυμίας στή ζωὴ τῶν συντρόφων.

Ὁ ἔρωτας συνεπάγεται τήν ἀσκηση πού δέν ζητάει τό χτύπημα καί τή διάλυση τοῦ ἑαυτοῦ μας, στά πλαίσια μιᾶς ψευδοῦς αὐτοταπείνωσης, ἀλλά τήν ὑπέρβαση τοῦ ἑαυτοῦ μας στή συνάντηση τοῦ ἄλλου. Ὁ ἔρωτας ἀποτελεῖ μιᾶ διαρκή πορεία καί συνάντηση προσώπων. Ἐπομένως τό ζητούμενο σήμερα εἶναι μιᾶ ἐρωτική στάση, ἀπέναντι σέ ὅλη τή ζωὴ, ἄρα ἡ καταξίωση τῆς ἴδιας τῆς ζωῆς.

Δύο ἀνθρώποι πού ἀγαπιοῦνται, πού νιώθουν ὁμορφα καί ὑπεύθυνα γιά τήν ζωὴ τους, ἔχουν τή δυνατότητα νά ζήσουν κι ἄλλα ἐπίπεδα ὁμορφιάς καί χάρης. Ἡ ἀπόκτηση παιδιοῦ, αὐτή ἡ ἀσύλληπτη αἴσθηση τῆς συν-Θεῶ δημιουργίας, ἀπαιτεῖ τήν ἀνάληψη τῆς διακινδύνευσης καί ἐπομένως τό μοίρασμα. Ἐνα μοίρασμα τοῦ ζευγαριοῦ πού εἶναι ὁμορφο, εἴτε πρόκειται γιά τό μοίρασμα τῆς ἐρωτικῆς συνένδεσης, εἴτε τό μοίρασμα τῆς ἀφατῆς χαρᾶς τοῦ νά σοῦ ἐπιτρέπεται νά ζεῖς τό θαῦμα τῆς ζωῆς. Τό θαῦμα τῆς ζωῆς πού εἴτε ἀφορᾷ τό παιδί τῶν 11 χιλιοστῶν, ὅπως μιᾶ νέα γυναίκα μέ γλυκό δέος ἀναφέρθηκε στό ἀγέννητο παιδί της καί στήν καρδούλα του πού χτυποῦσε, εἴτε ἀφορᾷ τόν ἔφηβο τοῦ 1.80 μ. πού ἀποφασίζει νά ἀναζητήσει τή δική του ταυτότητα. Πάντοτε θεωρῶντας ὅτι αὐτό τό παιδί δέ σοῦ ἀνήκει.

Συχνά βλέπουμε νά βγαίνει ἕνας φόβος ἀπό κάποιους πνευματικούς, μήπως τό ζευγάρι μείνει μόνο του γιά ἕνα διάστημα, δίχως παιδιά, μήπως χαρεῖ τόν ἔρωτά του. Δέν ἀντιλαμβάνονται ὅτι ἀπαιτεῖται χρόνος γιά νά χτιστεῖ ἡ συντροφικότητα στή σχέση. Ἀπαιτεῖται διεργασία γιά νά δημιουργηθεῖ ἡ κοινὴ ταυτότητα, ἡ κοινὴ στάση πρός τήν ζωὴ, ὥστε τό παιδί πού θά ἔρθει νά βρεῖ στέρεη βάση γιά τή δική του πορεία.

Βλέπουμε κληρικούς πού παντρεύτηκαν δίχως κᾶν νά γνωρίζονται μέ τή σύντροφό τους. Ἀμέσως μετὰ νά χειροτονοῦνται, ἐνῶ ἡ πρεσβυτέρα εἶναι ἤδη ἔγκυος. Ὅλα αὐτά τά σημαντικά, κομβικά γεγονότα μαζί, μέ τρόπο πού νά ὑποτιμοῦνται, δίχως τήν ἀνάλογη ἀπαιτούμενη προετοιμασία καί ἐπεξεργασία.

Βέβαια, ποτέ δέν εἴμαστε ἔτοιμοι νά γίνουμε γονεῖς. Ποτέ δέν εἴμαστε ἔτοιμοι γιά τήν ἐκπληξη τοῦ ἀγνώστου πού ἐπιφυλάσσει μιᾶ νέα ἀνθρώπινη ὑπαρξη. Τό παιδί μέ τή γέννησή του προσφέρει στοὺς γονεῖς του δυνατότητες ὠρίμανσης καί μεταμόρφωσης.

Ἡ ἀποδοχή κάποια στιγμή μιᾶς ἀνεπιθύμητης ἐγκυμοσύνης ὡς ὑπέρβαση, ὡς δύναμη τῆς ἀγαπητικῆς σχέσης, ὄχι σά μίζερη ὑποταγή, ἐγγράφεται στά θετικά πού ἔχει νά βιώσει ἕνα ζευγάρι.

Τό μωρό-ἐκπληξη ἐκφράζει τήν ἀγάπη τοῦ ζευγαριοῦ καί ἡ κατάφαση στήν ὑπαρξή του ἀποτελεῖ κατάφαση στή ζωή. Τό καινούργιο μέλος πού εἰσέρχεται – πού εἰσβάλλει ἀπαιτητικά, δοκιμάζει τή σχέση τοῦ ζευγαριοῦ ὡς πρὸς τήν ὠριμότητα, τή δέσμευση, τήν ὑπαρξή στέρεας βάσης. Αἰταιεῖ νέες δεξιότητες, ξαναφέρει στήν ἐπιφάνεια τίς σχέσεις μέ τούς γονεῖς, τίς πατρικές οἰκογένειες, καθὼς καί τήν κρυμμένη παιδική ἡλικία. Στά πλαίσια μιᾶς λειτουργικῆς ἀγαπητικῆς σχέσης, οἱ σύντροφοι πού ἔγιναν γονεῖς ἔχουν τήν εὐκαιρία νά γιαιτρέψουν τά τραύματα τῆς δικῆς τους παιδικῆς ἡλικίας, καθὼς θά ἀναζητοῦν τό τί θά εἶναι καλό νά προσφέρουν στό παιδί τους.

Τότε, πραγματικά μποροῦμε νά μιλήσουμε γιά τή νέα ζωή πού γεννιέται μέσα στήν κατάφαση τῆς ζωῆς. Τότε ἡ ζωή πού γεννιέται μέσα στόν ἔρωτα μπορεῖ πραγματικά νά εἶναι ὁμορφη καί ν' ἀποτελεῖ μεγάλη εὐλογία. Ἐξάλλου δέν εἶναι τυχαῖο ὅτι ἡ νέα ζωή ἀναδύεται μέσα σέ βίωμα ἡδονῆς καί χαρᾶς.

Ἡ διαδικασία τῆς κύησης, τῆς γέννησης, τῆς λοχείας καί τῆς πρώιμης φροντίδας τοῦ νεογνοῦ εἶναι μιᾶ ἀπαιτητική διεργασία πού περικλεῖει χαρά καί ἰκανοποίηση, ἀλλά πού ἀπαιτεῖ τεράστια ποσά σωματικῆς καί ψυχικῆς ἐνέργειας.

Τό ζευγάρι πού βιώνει αὐτή τήν περίοδο μέ ὑπευθυνότητα ἀλλά καί μέ ἐγγύτητα, ἀναζητᾷ καί ἐφευρίσκει τρόπους πού ἡ νέα κατάσταση δέν θά εἶναι μόνο κόπος, ἀλλά καί ζωή. Τούς δίνεται ἡ εὐκαιρία νά θαυμάσουν τό σύντροφό τους στό νέο του ρόλο ὡς πατέρα ἢ ὡς μητέρα. Τούς δίνεται ἡ εὐκαιρία νά σταθοῦν ὁ ἕνας δίπλα στόν ἄλλο καί νά ἀλληλοστηριχθοῦν στίς νέες ἀπαιτήσεις, νά μοιραστοῦν τίς ἀνησυχίες τους, ἀλλά καί τά ὄνειρά τους.

Ἡ δυνατότητα νά ἐκτιμήσουν ἐκ νέου τό σύντροφό τους θά τούς προσφέρει τή δυνατότητα νά ἐπιθυμήσουν ἐκ νέου τήν ἐρωτική τους σχέση καί τήν ἐπανεύρεσή τους ὄχι μόνο ὡς γονεῖς μά καί ὡς σύντροφοι.

Ἡ διαρκῆς ἀλληλαντίδραση ρόλων, γονικοῦ καί συντροφικοῦ, ὥστε ὁ ἕνας ρόλος νά ἐνισχύει τόν ἄλλο καί ὄχι νά ἀνταγωνίζονται ἐπιτρέπει στό ζευγάρι τήν ἀνέλιξη καί τήν κατάκτηση τῆς ὠριμότητας καί τῆς πνευματικῆς ὀλοκλήρωσης.